

hverves eller forfremmes til Underofficer i Linien, har ved Vore Gardere tilhørt eller tilføds at paatage sig en Capitulation af 6 Aar og ved det øvrige Cavalleri eller Infanteri af 8 Aar, i hvilken for Undercorporalernes og Sægernes Vedkommende iberegnes den Tid, de have gjort Tjeneste i denne Egenkab." Punkt 2 skal jeg overspringe og gaae til Punkt 3, der siger: „Den til Underofficer forfremmede Værnepligtige kan, naar han har erhvervet sig sine Forefattedes Vidnesbyrd om Duellighed og eksempelvis Opførsel, allerede efter at have tilbaagelagt det 4de Aar af hans Capitulation, forvente sig Tilladelse til at lade sig stille for en anden Værnepligtig, i hvilket Tilfælde den paa hans Capitulation endnu resterende Tid eftergives ham". Da den almindelige Værnepligtslov skulde udarbejdes, kom det under Overveielse, hvorledes denne Bestemmelse i Armeearbejdsplanen kunde skee Fyldest gennem en Paragraph i Værnepligtsloven. Ministeriet kom da til det Resultat, at de 4 Aar, som ere omtalte i Punkt 3, skulde forandres til 5, saaledes at den paagjældende Mand kun blev skjænkede 3 Aar af Capitulationen; og efterat det var vedtaget, blev det den Tanke, som nu er udtrykt i Værnepligtslovens § 20, for hvilken bemeldte kongelige Resolution af 1ste Marts 1845 saaledes er Grundlaget. Man er nu i Regeringens Forslag gaaet tilbage til at forandre de „5 Aar“, som findes i § 20, igjen til „4“. Jeg seer imidlertid ingen særdeles Nødvendighed for at gjøre dette, og skal derfor gjerne stemme for det subsidiaire Ændringsforslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). I den Henseende er jeg altsaa enig med ham. Jeg kan derimod ikke være det, forsaavidt han synes at antage, at disse Bestemmelser, som foreligge, anvendes af Krigsministeriet paa en urigtig Maade, og det er det, som jeg nærmere vil ophjse ikke er Tilfældet. Det vil af disse Bestemmelser fremgaae, at naar det paagjældende Individ aftjener sin egen personlige Værnepligt, saa er det, at denne Begunstigelse, som ligger i, at der eftergives ham 3 Aar af hans Capitulation, tilsthyder ham, men dette gjælder ikke for den tjenstfrie Mand, som paa-

tager sig en Capitulation; thi det er en Begunstigelse, som kun skjænktes den Værnepligtige, der tjener usbrudt i den staaende Hær, for at han skal blive i den militaire Tjeneste. Forholdet er nemlig saaledes: efter 5 Aars Forløb bliver der sagt til ham: Du vilde nu være berettiget til at gaae over i Forstærkningen, hvis ikke din otteaarige Capitulation var til Hinder derfor; vi ønske imidlertid, at Du skal paatage Dig en Tjeneste i Armeen som Underofficer; vi kunne ikke betale Dig denne Tjeneste med Mønt, men i Tiden kunne vi skjænke Dig 3 Aar, hvorefter Du kan paatage Dig en Stilling, idet Du capitulerer paa Ny — det er man aldeles berettiget til ifølge Organisationsplanen og Værnepligtsloven. — Saaledes vil man altsaa see, at den Fremgangsmaade, som anvendes i dette Tilfælde, er aldeles loyal. Naar nu den Mand, der saaledes har frigjort sig for Tjenesten i den staaende Hær og er overført til Forstærkningen, paatager sig en ny Capitulation, saa finder ikke den samme Indrømmelse Sted som tidligere. Vi skjænke ham ikke, naar han har tjent 5 Aar igennem, atter 3 Aar af hans Capitulation. Jeg antager, at det er den Opfattelse, som den ærede Rigsdagsmand har havt, idet han anfeede over den Maade, hvorpaa Ministeriet benyttede den Bestemmelse, som her er fremhævet. Jeg veed nu ikke, om det er lykkes mig at give den ærede Rigsdagsmand de Oplysninger, som være fornødne, for at bringe ham til at opfatte Sagen paa en anden Maade.

Jeg skal nu gaae over til det Underænderingsforslag, jeg har stillet, og som findes i Hefte 57 Side 22. Det er stillet med Hensyn til Ændringsforslaget, Nr. 40, der er fremkommet fra Udvalgets Fleertal, hvilket findes i samme Hefte Side 5. Dette Ændringsforslag gaaer ud paa, at der i Værnepligtsloven skulde optages en Bestemmelse om, at Mandskabet i de sidste 4 Aar af dets første 8aarige Tjeneste i Fredstid ikke kunde indkaldes til Tjeneste og kun eengang til Øvelse, hvorimod jeg har meent, at hvis man vil have en Bestemmelse i den Retning i Værnepligtsloven, da maatte man ikke gaae videre end at sige, at dette Mandskab kun undtagelsesviis skulde indkaldes til Vaabensøvelse. Jeg skal nærmere motivere